

VALIO DŽINUI

KNYGA TOBULAI NETOBULIEMS TĒVAMS

Katie Kirby

Iš angļu kalbos vertē Paulē Budraitē

Jotema

TURINYS

Kokia šios knygos esmė?	1
Auginti žmogų	9
Kartais tenka atsisveikinti	23
Žmogaus atėjimas	31
Nesuprantu, ką darau	47
Susirask naujų bičiulių	59
Ką daryti, kad mažylis išmiegotų visą naktį	71
„Žirnių mes nemėgstam!“	81
Svarbūs riboženkliai	93
Skyrius tėčiams	103
Pokyčiai	115
Kaip užmušti dieną	125
Sudie, saldūs poguliukai	147
Noriu visko (bet nuolat susikertu)	153
„Tebūnie kakutis!“	165
Antras dublis	175
Kvailystės, atėjus metui miegoti	189
Vėjaraupių užrašai	211
Vis dar esu, vis dar aš esu aš	225
Visi vykstame vasaros velniostogų	237
Aš ir mano draugžiai	251
Vaikai ir pagirios – uuuch	261
Vaikai ir visuomenė	275

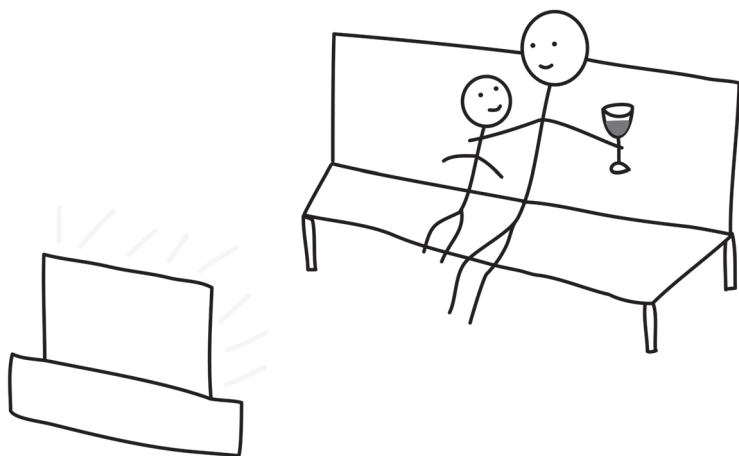
Dabar ir tada	287
Bergždžių grasinimų karalienė	301
Tebūnie	317
Iš mokyklą. Kaip čia bus?	329
Septynios miego trūkumo stadijos	343
Prisimeni, kaip būdavo seniau?	349
„Niekada tavęs nepaliksiu“	359
Noriu (manyčiau), kad mano vaikai žinotų štai ką	365
Padėka	377
Juokingiausio įniršio priepuolio konkursas	381
Apie autorę	385

VISIEMS NETOBULIEMS TĒVAMS

Tiems, kurie per daug rēkia ir tyliai siunčia po velnių, tiems, kurių kantrybė nulinė, kuriems žaisti namus prilygsta košmarui ir kurie geria daug vyno. Tiems, kurie pamiršta parašyti raštelį mokytojai, kurie pietums patiekia balkšvo šaldyto maisto (ir vėl), kurie gerokai vėluoja grąžinti į biblioteką knygas ir pasiklystų kasdienybėje, jei nepapirkinėtų sausainiais, kurie dirščioja į telefonus, nes kartais apima klaikiai bukinantis nuobodulys, tiems, kurie kartais svajoja apie pabėgimą, bet iš tikrųjų niekur nesijaučia laimingesni, kaip būdami namuose.

Šitai skiriama tiems tėvams, kurie kartkartėmis, dažnai arba visada savimi abejoja, nors iš tikrųjų visai nereikėtų. Nes tiems vieninteliams, kuriems jūs iš tiesų svarbūs, esate viskas, ir mylėti jūsų dar labiau jie turbūt nebegalėtų.

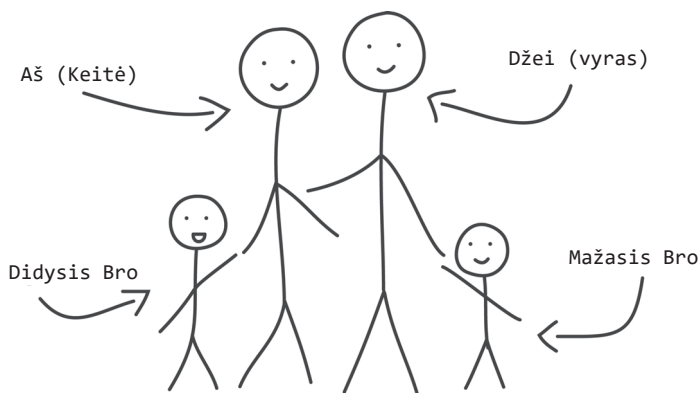
MAN TU TOBULA

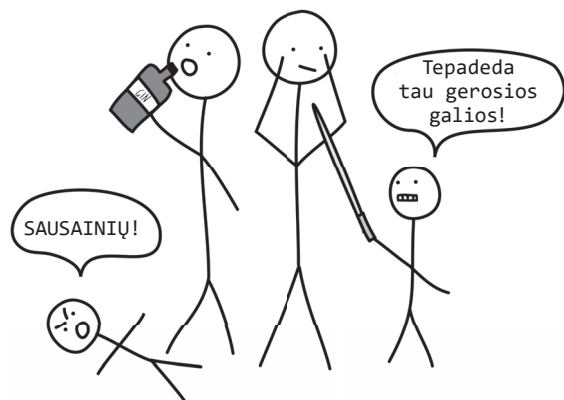
KOKIA ŠIOS KNYGOS ESMĖ?

Labas, aš vardu Keitė, čia – mano knyga; man labai nepatinka rašyti išangų, nes vis išsivaizduoju, kaip žmonės gūžiasi jas skaitydami. Bet prašau truputėli palaukti, tikiuosi, kad toliau bus geriau.

Čia – mano šeima...

Tiesą sakant, atsiprašau; tą piešinuką naudoju kaip ekrano užsklandą, kad žmonės manytų, jog mes mokame gražiai elgtis. Šis piešinukas atskleis labiau tikrovę atitinkanti vaizdelį...

Nesame (galutinai) sugedę, (paprastai) būname visai laimingi, nors (kartais) vieni kitus užknisame. Taip ir gyvename.

Didžiajam Bro dabar šešeri, Mažajam Bro – treji, bet didesnė šios knygos dalis yra apie tai, kaip jie buvo gerokai mažesni ir dar visai kūdikiai, nes pasakosiu apie kelionę šeiminio gyvenimo keliu. Rašau ne siekdama pamokyti, kaip viskas turėtų būti daroma (iš tikrųjų nė nežinau); aš tik noriu pasidalyti savo istorijomis tikėdama,

kad perskaitę kai kurias jų nesijausite esantys vieninteliai nevykėliai.

Žinote, aš myliu savo vaikus, TIKRAI juos myliu, bet vis tiek velniškai pikta, kai mažasis smagindamasis išberia ant grindų visą dribsnių dėžutę, o didysis vis tiek šmirinėja vienomis kojineėmis, nors jau 137 kartus prašiau apsiauti tuos prakeiktus batus.

Tačiau nereiškia, kad dėl to juos mažiau myliu; tai reiškia, kad turiu truktelėti džino.

Beje, iš anksto išspėju...

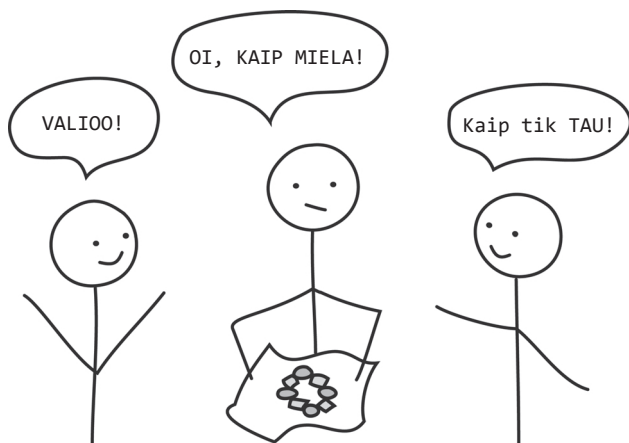
ŠIOJE KNYGOJE YRA IR SARKAZMO!

Labai nepatinka apie tai rašyti, bet, deja, nemažai žmonių nesupranta juokų ir / arba

jiems patinka išsižeisti dėl kokių nors visai nereikšmingų dalykų.

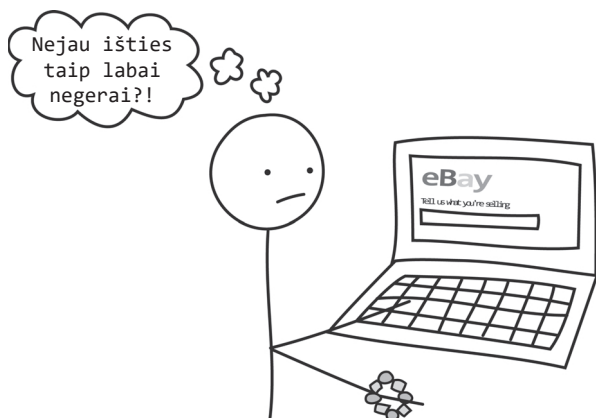
Žmonės, liaukitės, juk visi žinome, kad vaikai – tai dovana! Tik jie yra labai brangi dovana, kuriai susimetė visa šeima, kad tau padarytų staigmeną; toji dovana – tarsi akį rėžianti blizganti apyrankė, ir ją teks nešioti kasdien, visiems matant, nors tau pačiai ir nėra visai aišku, ar toji apyrankė patinka (beje, dabar kalbu sarkastiškai).

Kai sėdi ant kelių pasidėjusi išpakuotą dovanėlę ir visi į tave žiūri laukdami reakcijos, neturi kito pasirinkimo, kaip tik pasakyti...

... nors puikiai žinai, kad apyranė netiks prie blizgančios palaidinės, kuria taip mėgsti puoštis penktadienio vakarais, kai lankaisi kokteilių baruose. Tačiau nedelsdama užsisėgi apyranę ir jau nebegali nusišėgti, jeigu nenori pasirodyti nedėkinga.

Prie dovanos kvito nerandu.

Vieną gražią dieną išėini papietauti su drauge ir po poros taurių vyno sakai: „Žinai, ką? Kartais žiūriu į šią apyranę ir galvoju... RRRRR!“ Užuoť baisiai nusteбусi, draugė nusišypso ir atsiraitoja rankovę. Ji pasipuošusi lygiai tokia pačia apyranke. Staiga judvi abidvi pradėdate šnekėtis apie tai, kaip kartais būna apmaudu ją

segėti diena iš dienos, kaip erzina tos apyrankės svoris, kaip kartais į ją žūri kiti žmonės, kaip jie kraipo galvas ir dūsauja (jūsų žiniai, visada galima peikti savo apyrankę, bet kito apyrankės niekinti NEVALIA).

Apsižvalgote po restoraną ir pamatote daug žmonių, kurie visaip stengiasi priderinti savąsias apyrankes prie drabužių. Kai kurių deriniai dar baisesni nei tavo, atrodo absurdiškai, bet žmonės vis tiek juokiasi. Taigi juokiesi ir tu. Pradedi jaustis normaliai.

O apyrankė... nors ji perkrauta, réksminga ir ryški, kai pagalvoji, gal ir visai tinka. Kai pakreipus tam tikru kampu ji sugauna saulės spindulį, atrodo kaip gražiausias daikčiukas, koki tik esi mačiusi. Kartą parke apyrankė nuslydo nuo riešo, ir tave sukaustė baimė – kas bus, jei pamesi. Nes ji buvo rinkta specialiai tau, įteikta su meile, ir dabar supranti, kokia tuščia be tos apyrankės bus ranka.

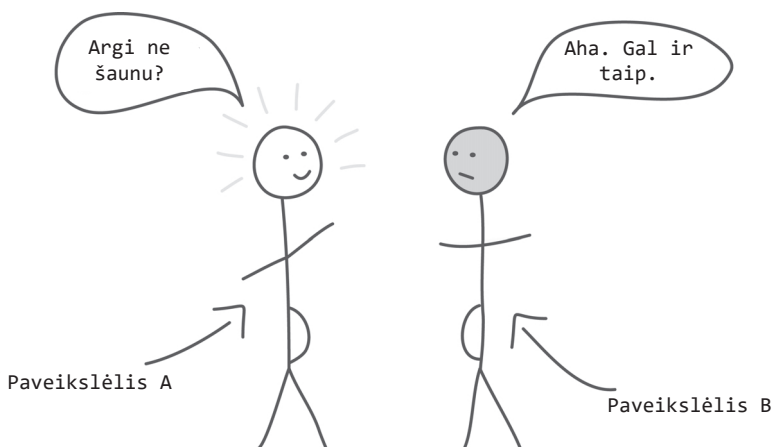

P. S. Kad būčiau absoliučiai tikra, kad visi viską suprato... Anksčiau rašytose pastraipose kūdikio gimimą lyginau su gimtadienio proga dovanų gauta baisia apyranke. Tai vadinama analogija. Taip, prašom, nėra už ką.

P. P. S. Šioje knygoje yra daug negražių žodžių.
Iš anksto atsiprašau, bet juk visi žinome, kad
keiktis svarbu, protinga ir smagu.

P. P. P. S. e-Bay'uje prekiauti vaikais ne tik
moraliai ydinga, bet ir neteisėta.

AUGINTI ŽMOGŲ

Šiame pasaulyje yra dvi nėsčių žmonių rūšys; skirtumus iliustravau viršuje pateikta moksline diagrama. Paveikslėlyje A vaizduojami begėdiškai sveikai atrodantys žmonės, o paveikslėlyje B – tie, kurie, rodos, tuoj nukris ir numirs.

Aš? Aš – iš paveikslėlio B (ehi).